

Joels bok og Den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer tjuefire

Jeff Pippenger

2026-01-06

Nummer tjuefire

Vi avsluttet vår forrige artikkel med å berøre de tre parallelle linjene av profetisk vitnesbyrd som er representert ved kapittel elleve til og med tjueto i 1. Mosebok, den første boken i Det gamle testamente, Matteus, den første boken i Det nye testamente, og Åpenbaringen, den siste boken i både Det nye testamente og Bibelen. Linjen i 1. Mosebok identifiserer pakten med Abram; linjen i Matteus identifiserer pakten med den kristne menighet, med Peter som symbolet på begynnelsen og enden av det moderne åndelige Israel. Midtversene i begge linjene identifiserer Guds segl; for Abram var det «omskjærelsen», og for Peter var det hans navneforandring. Midtverset i linjen i Åpenbaringen er kapittel sytten, vers tolv.

Og de ti hornene som du så, er ti konger, som ennå ikke har fått noe rike; men de får makt som konger én time sammen med dyret. Åpenbaringen 17:12.

Første Mosebok og Matteus identifiserer ekteskapet mellom guddommelighet og menneskelighet, og Åpenbaringen identifiserer ekteskapet mellom dyret og dragen ved søndagsloven. Alle tre linjene peker på søndagsloven, der én klasse åpenbarer dyrets merke og den andre Guds segl. Forfalskningen av dyret og dragen i vers tolv er omega-omtalen av Nimrods tårn i Første Mosebok elleve. Der møtte den forfalskede paktsreligion sin dom, og i Åpenbaringen sytten blir skjøgen – som er Babylon den store – dømt. Nimrod er alfaen til Vatikanets omega, og av denne grunn er pavedømmet Babylon den store, omegaen til Nimrods Babel, alfaen.

Det som er verdt å merke seg i disse tre midterste versene, er at vitnesbyrdet som er inneholdt i hvert midtpunkt på linjen, faktisk er tre vers.

Dette er min pakt, som dere skal holde, mellom meg og dere og din ætt etter deg: Alt mannkjønn iblant dere skal omskjæres. Dere skal omskjære forhuden på deres kjød, og det skal være et tegn på pakten mellom meg og dere. Den som er åtte dager gammel, skal omskjæres hos dere, alt mannkjønn i deres slekter, både den som er født i huset, og den som er kjøpt for penger fra en fremmed, en som ikke er av din ætt. 1. Mosebok 17:10–12.

Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far som er i himlene. Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himmelriket; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Matteus 16:17–19.

Og dyret som var og ikke er, han er selv den åttende og er av de sju, og går bort til fortapelsen. Og de ti hornene som du så, er ti konger, som ennå ikke har fått noe rike; men de får makt som

konger én time sammen med dyret. Disse har ett sinn, og skal gi sin makt og styrke til dyret. Åpenbaringen 17:11–13.

Historien om den forfalskede pakt, framstilt ved Nimrods teglstein og mørtel, og hans forfalskede system av kirke og stat, framstilt ved tårnet og byen, er et forbilde på det forfalskede systemet til dyrets bilde, framstilt i omegaen av Nimrods historie. Tre linjer, med tre midtpunkter på tre vers, som alle vitner om livets pakt og dødens pakt. De hundre og førtifire tusen er det sanne åttende, som er av de sju, og pavedømmet er ganske enkelt forfalskningen. Nimrods klasse har enhet i sinn ved sitt ekteskap, en forfalskning av de hundre og førtifire tusen, som er forenet med Kristi sinn. Det forfalskede dyret «var, og er ikke», er en forfalskning av Kristus, som var, og er, og som skal komme. I vers åtte uttrykkes den fulle fremstillingen av forfalskningen representert ved pavedømmet.

Dyret som du så, var, og er ikke; og skal stige opp av avgrunnen og gå fortapt. Og de som bor på jorden, skal undre seg, de hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, når de ser dyret som var, og ikke er, og likevel er. Åpenbaringen 17:8.

Jesus er Han som var, og er, og som skal komme, og pavedømmet, den åttende som er av de syv, er dyret som «var, og ikke er, og likevel er». Den «ene time» som dragens og dyrets ekteskap representerer, er historien fra søndagsloven, hvor de hundre tusen representert ved Peter og Abram, stiger opp til himmelen som et banner, nettopp på den tid da pavedømmet stiger opp.

Vi har forsøkt å behandle Joels bok ut fra det perspektiv at Peter på pinsedagen identifiserte sitt pinsebudskap som en oppfyllelse av Joel. I de tre paktslinjene på tolv kapitler hver, omhandler de midterste tre versene i hver linje den samme historien, og Peter er framstilt i denne historien som værende sammen med Jesus i Cæsarea Filippi, som er Panium, som er det verden nå står på terskelen til å erfare. I Panium er Peter også i Jerusalem ved pinseutgytelsen. De tre linjene på tolv kapitler konvergerer i Panium og ved pinsen når Guds segl preges på Kristi brud og dyrets merke preges på Satans brud. Joels bok identifiserer vekkeropet i lignelsen om de ti jomfruene, når den laodikeiske Syvendedags Adventist-menighet våkner opp til det faktum at den er fortapt.

Joels bok er satt inn i rammen av fire slektsledd.

Herrens ord som kom til Joel, Petuels sønn.

Hør dette, dere gamle menn, og lytt, alle landets innbyggere.

Har dette hendt i deres dager, eller endog i deres fedres dager? Fortell det til deres barn, og la deres barn fortelle det til sine barn, og deres barn til en annen slekt. Det som den gnavende gresshoppen har latt tilbake, har den svermende gresshoppen fortært; og det som den svermende gresshoppen har latt tilbake, har den krypende gresshoppen fortært; og det som den krypende gresshoppen har latt tilbake, har den ødeleggende gresshoppen fortært. Joel 1:1–4.

De «gamle menn» er lederne for den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, og beseglingen fullbyrdes under Den Hellige Ånds utgytelse. De «gamle menn» fremstilles av Esekiel som «de eldgamle menn».

Da sa han til meg: Menneskesønn, har du sett hva de eldste i Israels hus gjør i mørket, hver mann i sitt billedkammers rom? For de sier: Herren ser oss ikke; Herren har forlatt landet. Esekiel 8:12.

Inspirasjonen gjør det klart at beseglingen i Esekiel kapittel ni er den samme beseglingen som i Åpenbaringen kapittel sju. Det er også klart at de «eldste» i de fire tiltagende vederstyggelighetene i kapittel åtte, er representert ved tallet 25. Tjuefem «eldste», som skulle være vokterne av Guds hjord, er mennene som bøyer seg for solen. De er de første som blir dømt. I sammenhengen med helligdommen som de vender seg bort fra, representerer de to avdelinger av tolv prester og øverstepresten. Ved søndagsloven bøyer de seg for solen og tar imot dyrets merke, idet de tilkjennegir sin enighet med dragen, dyret og den falske profeten. De 25 ble forbilledlig fremstilt ved de 250 i Korah, Datan og Abirams opprør, som representerer den trefoldige foreningen som de 250 mennene som frembærer røkelse, slutter seg til. De tre hovedlederne for frafallet døde da jorden åpnet sin munn og slukte dem.

Og Moses sa: På dette skal dere vite at Herren har sendt meg til å gjøre alle disse gjerningene; for jeg har ikke gjort dem av mitt eget sinn. Dersom disse menn dør den død som er alle menneskers, eller blir hjemsøkt med den hjemsøkelse som rammer alle mennesker, da har Herren ikke sendt meg. Men dersom Herren gjør noe nytt, og jorden åpner sin munn og oppsluker dem med alt som hører dem til, og de farer levende ned i avgrunnen, da skal dere forstå at disse menn har foraktet Herren.

Og det skjedde, da han hadde endt med å tale alle disse ord, at jorden under dem revnet. Og jorden åpnet sin munn og slukte dem og deres hus og alle de menn som hørte Korah til, og alt deres gods. De og alle som hørte dem til, fór levende ned i avgrunnen, og jorden lukket seg over dem; og de gikk til grunne fra menigheten.

Og hele Israel som var rundt omkring dem, flyktet da de hørte deres skrik; for de sa: For at ikke jorden også skal oppsluke oss. Og det fór ut ild fra Herren og fortærte de to hundre og femti menn som bar fram røkelse. 4. Mosebok 16:28–35.

Opprøret i 1888 ble forbilledlig fremstilt ved opprøret til Korah, Datan, Abiram og de 250 mennene som ofret røkelse. De 250 mennene hadde dannet en allianse med en trefoldig konføderasjon som kommer til syne ved søndagsloven, når De forente stater, jorddyret, åpner sin munn og taler som en drage. På det tidspunkt blir senregnet utøst uten mål, liksom de 250 mennene som ofret røkelse, ble ødelagt ved ild som kom ned fra himmelen. De 250 mennene representerer et falskt religiøst system som blir ødelagt under utøsningen av senregnet ved søndagsloven. At jorden åpnet seg under Korah og hans tilhengere, er jordskjelvet i Åpenbaringen elleve, som identifiserer De forente stater idet de åpner sin munn og taler som en drage. Da ilden kom ned fra himmelen over de 250, var det et forbilde på Elias' ild på Karmelfjellet, da disse falske profetene ble drept. Elias' ild på Karmelfjellet svarer til søndagsloven, så ilden over de 250 mennene er senregnets søndagslov-ild.

Avsnittet i Fjerde Mosebok som omhandler Korahs opprør, er profetisk i samsvar med opprøret mot budskapet om det lovede land, slik det ble framlagt av Josva og Kaleb. Dette opprøret

representerer den bibelske «forbitrelsens dag». Avsnittet om Korahs opprør sier: «dere skal forstå at disse menn har vekket Herrens harme.»

Det er de vise som forstår, og de vise skal forstå at historien om Korahs opprør skal legges oppå opprøret mot Josvas budskap om det lovede land. Det opprøret fant sted ved Kadesj, og både Kadesj og Korahs opprør er syvendedagsadventismens opprør ved søndagsloven. Korah og de 25 mennene som ofret røkelse, var et forbilde på de 25 mennene som bøyde seg for solen i Esekiel 8. De eldste mennene i Esekiel 8 representerer den fjerde av fire tiltagende vederstyggeligheter, som fullbyrdes i Jerusalem, symbolet på Guds kirke.

Den første styggedommen er misunnelsens bilde, den andre er skjulte kamre, den tredje er gråten over Tammuz, og deretter bøyer de 25 mennene seg ned for solen. Så identifiserer kapittel ni dem som sukker og gråter over styggedommene, fremstilt i kapittel åtte. De som sukker og gråter, blir beseglet av engelen som stiger opp fra øst. En engel er et sendebud og representerer et budskap.

Beseglingsbudskapet fra øst er budskapet om østenvinden, som er islams budskap. Når de hundre og førtifire tusen er beseglet, begynner de ødeleggende englene sitt verk, nettopp der hvor profetiens ytre linje lærer at «nasjonalt frafall etterfølges av nasjonal undergang». Før dommen blir fullbyrdet over dem som representeres ved Korah, blir opprørerne ført utenfor Jerusalem. De ugudelige blir fjernet fra Jerusalem, for det er ikke de rettferdige som flykter fra Jerusalem.

Så løftet Ånden meg opp og førte meg til den østlige porten til Herrens hus, den som vender mot øst. Og se, ved inngangen til porten var det tjuefem menn; blant dem så jeg Jaasanja, sønn av Assur, og Pelatja, sønn av Benaja, folkets fyrster.

Da sa han til meg: Menneskesønn, dette er de menn som pønsker ut ulykke og gir onde råd i denne byen, de som sier: Det er ikke nært forestående; la oss bygge hus. Denne byen er gryten, og vi er kjøttet.

Derfor skal du profetere mot dem, profetere, menneskesønn. Og Herrens Ånd falt over meg og sa til meg: Tal! Så sier Herren:

Så har dere sagt, Israels hus; for jeg kjenner de ting som stiger opp i deres sinn, hver og én av dem. Dere har gjort deres drepte mange i denne byen, og dere har fylt dens gater med de drepte. Derfor sier Herren Gud så: Deres drepte, dem dere har lagt midt i den, de er kjøttet, og denne byen er gryten; men jeg vil føre dere ut fra dens midte. Dere har fryktet sverdet, og jeg vil føre sverdet over dere, sier Herren Gud. Og jeg vil føre dere ut fra dens midte og overgi dere i fremmedes hånd, og jeg vil fullbyrde dommer blant dere. For sverd skal dere falle; ved Israels grense vil jeg dømme dere, og dere skal kjenne at jeg er Herren. Denne byen skal ikke være deres gryte, og dere skal ikke være kjøttet midt i den; ved Israels grense vil jeg dømme dere. Og dere skal kjenne at jeg er Herren; for dere har ikke vandret etter mine forskrifter og heller ikke fullbyrdet mine dommer, men har handlet etter skikkene hos de hedningefolk som er rundt omkring dere.

Og det skjedde mens jeg profeterte, at Pelatja, Benajas sønn, døde. Da falt jeg ned på mitt ansikt og ropte med høy røst og sa: Akk, Herre Gud! Vil du gjøre fullstendig ende på Israels rest? Esekiel 11:1–13.

Jerusalem blir rensset ved søndagsloven, når hveten blir skilt fra ugresset. Mennene som er framstilt ved de 25, eller Korahs 250, blir ført utenfor, til Jerusalems «grense» for å dø. 25 er tallet på de prestene som gjorde tjeneste i en uke, og når det symboliseres ved det tifoldige tallet 250, representerer det den verdensomspennende kirke, for ti er et symbol på verdensomspennende utstrekning. Den stridende kirke defineres som kirken sammensatt av hvete og ugress, og den triumferende kirke representerer kirken som bare er hvete.

«Har Gud ingen levende menighet? Han har en menighet, men det er den stridende menighet, ikke den triumferende menighet. Vi beklager at det finnes mangelfulle medlemmer, at det er ugress blant hveten. Jesus sa: 'Himlenes rike kan lignedes med en mann som sådde godt såkorn i åkeren sin; men mens folkene sov, kom hans fiende og sådde ugress blant hveten og gikk sin vei.... Så kom husbondens tjener og sa til ham: Herre, sådde du ikke godt såkorn i åkeren din? Hvor kommer da ugresset fra? Han sa til dem: En fiende har gjort dette. Tjenerne sa til ham: Vil du da at vi skal gå og sanke det sammen? Men han sa: Nei; for at dere ikke også skal rykke opp hveten sammen med ugresset når dere sanker det. La begge vokse sammen til høsten; og ved høsttiden vil jeg si til høstfolkene: Sank først sammen ugresset og bind det i bunter for å brenne det; men samle hveten i låven min.'»

«I lignelsen om hveten og ugresset ser vi grunnen til at ugresset ikke skulle rykkes opp; det var for at ikke hveten skulle bli rykket opp sammen med ugresset. Menneskelig mening og dømmekraft ville begå alvorlige feil. Men heller enn at det skulle bli begått en feil, og ett eneste hveteaks bli rykket opp, sier Mesteren: 'La begge vokse sammen inntil høsten;' da skal englene sanke ugresset ut, det som er bestemt til ødeleggelse. Selv om det i våre menigheter, som hevder å tro den framskredne sannhet, finnes slike som er mangelfulle og villfarende, som ugress blant hveten, er Gud langmodig og tålmodig. Han refser og advarer de villfarende, men Han tilintetgjør ikke dem som bruker lang tid på å lære den lærdom Han vil undervise dem i; Han rykker ikke ugresset opp fra hveten. Ugress og hvete skal vokse sammen til høsten; når hveten når sin fulle vekst og utvikling, og på grunn av sin karakter når den er moden, vil den bli fullt ut skilt fra ugresset.»

«Kristi menighet på jorden vil være ufullkommen, men Gud ødelegger ikke sin menighet på grunn av dens ufullkommenhet. Det har vært og vil være dem som er fylt av nidkjærhet, ikke etter kunnskap, som vil rense menigheten og rykke ugresset opp fra hveten. Men Kristus har gitt særskilt lys om hvordan en skal gå fram med dem som farer vill, og med dem som er uomvendte i menigheten. Menighetslemmene skal ikke foreta noen krampaktig, nidkjær eller forhastet handling ved å avskjære dem de måtte mene har mangler i karakteren. Ugress vil vise seg blant hveten; men det ville gjøre mer skade å luke bort ugresset, med mindre det skjer på Guds anviste måte, enn å la det være i fred. Mens Herren fører inn i menigheten dem som virkelig er omvendt, bringer Satan samtidig personer som ikke er omvendt, inn i dens fellesskap. Mens Kristus sår den gode sæd, sår Satan ugresset. Det er to motstridende innflytelser som stadig gjør seg gjeldende på menighetens medlemmer. Den ene innflytelsen virker for menighetens renselse, og den andre for å forderve Guds folk.» Testimonies to Ministers, 45, 46.

De ugudelige føres ut utenfor Jerusalem for å bli tilintetgjort. De blir fjernet på høstens tid, som også er den tiden da hveten er modnet, for det er da hveten blir samlet som førstegrøde-viftofferet av de to pinsehøytidens viftebrød. Innhøstingen av hvetens førstegrøde er et særskilt emne i bibelsk profeti. Utskillelsen av hveten og ugresset behandler nettopp dette emnet, og mange av Kristi lignelser fremhever dette høyst betydningsfulle profetiske veimerket.

«Igjen lærer disse lignelsene at det ikke skal være noen nådetid etter dommen. Når evangeliets gjerning er fullført, følger straks adskillelsen mellom de gode og de onde, og hver gruppes skjebne er for evig fastsatt.» Ord som lever, 123.

Hveteofferet er de hundre og førtifire tusen, og den tredje engelen skiller hveten fra ugresset.

«Jeg så deretter den tredje engelen. Min ledsagende engel sa: 'Fryktinnngytende er hans ord, forferdelig er hans oppdrag. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og besegle eller binde hveten for den himmelske låve.' Disse ting burde oppta hele sinnet, hele oppmerksomheten. Igjen ble jeg vist nødvendigheten av at de som tror at vi har det siste nådebudskapet, må være atskilt fra dem som daglig mottar eller suger til seg ny villfarelse. Jeg så at verken unge eller gamle burde overvære sammenkomstene til dem som er i villfarelse og mørke. Engelen sa: 'La sinnet opphøre å dvele ved ting som ikke gagnar.'» Manuscript Releases, bind 5, 425.

Den tredje engelen besegler hveten og skiller også hveten fra ugresset. Den tredje engelen representerer søndagsloven, hvor de 25 mennene, som representerer lederskapet i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken, blir ført utenfor Jerusalem og dømt. På det tidspunkt blir den stridende kirke forvandlet til den seirende kirke.

«Verket går snart mot sin avslutning. Medlemmene av den stridende kirke som har vist seg trofaste, vil bli den triumferende kirke. Når jeg ser tilbake på vår tidligere historie, etter å ha fulgt hvert eneste skritt i fremgangen frem til vår nåværende stilling, kan jeg si: Pris Gud! Når jeg ser hva Gud har virket, blir jeg fylt med undring og med tillit til Kristus som Leder. Vi har intet å frykte for fremtiden, unntatt dersom vi glemmer den vei Herren har ledet oss, og hans undervisning i vår tidligere historie.» General Conference Bulletin, 29. januar 1893.

Det profetiske emnet om adskillelsen av ugresset fra hveten er et hovedtema i Bibelens profeti. Kristi renselse av tempelet er en illustrasjon av dette verket; klimakset inntreffer ved søndagsloven, for der ser vi dem som skulle dømmes, ført til Jerusalems grense for å dø.

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensa Han tempelet for dets vanhellige besmittelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av tempelet. Slik blir det også i det siste verk for å advare verden rettet to særskilte kall til menighetene. Den annen engels budskap er: «Babylon er falt, er falt, den store stad, fordi hun gav alle folk å drikke av sin skjøgescaps vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at I ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at I ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

Menigheten av hvete og ugress består inntil søndagslovkrisen, da ugresset blir fjernet, ikke ved menneskelig kraft, men ved den tredje engel—som representerer søndagsloven, men også budskapet om sildigregnet, som da svulmer opp til et høyt rop. Ugresset er et element i det profetiske vitnesbyrd, likesom hveten. Guds forsyn rekker frem til søndagsloven, og den tredje engel renser templet annen gang. Han renset det den 22. oktober 1844, og den andre tempelrenselsen er søndagsloven.

De ytre elementene i historien som leder frem til søndagsloven, er en hoveddel av den seirende kirkes vitnesbyrd, likesom ugresset, hveten og sammenbindingen av de to klassene er det. De avsluttende budskapene i Åpenbaringen er de tre englebudskapene, og de skiller og binder de to klassene; men det er viktig å se at søster White identifiserer at disse «avsluttende budskapene» «modner høsten». Det avsluttende budskapet som modner høsten, er sildigregnet, og det er ilden som binder de 250 mennene «som bunter for ødeleggelsens ild».

«For Johannes ble scener av dyp og gripende betydning i menighetens erfaring åpnet. Han så Guds folks stilling, farer, kamper og endelige utfrielse. Han nedtegner de avsluttende budskapene som skal modne jordens høst, enten som kornbånd til den himmelske låve eller som risknipper til ødeleggelsens ild. Emner av uhyre betydning ble åpenbart for ham, særlig for den siste menighet, for at de som skulle vende seg fra villfarelse til sannhet, kunne bli undervist om de farer og kamper som lå foran dem. Ingen behøver å være i mørke med hensyn til det som kommer over jorden.» The Great Controversy, 341.

Hans renselse av tempelet blir også illustrert ved arbeidet til skittkostmannen, som Johannes Døperen introduserte som den som fulgte etter hans tjeneste. Han er den som feier ut skrapet i Millers drøm.

«Herren står i begrep med å åpenbare forskjellen mellom den rettferdige og den ugudelige; for hans «kasteskovl er i hans hånd, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle sin hvete i sin lade; men agnene skal han brenne opp med uslokkelig ild.»» Review and Herald, 8. november 1892.

Jesaja blir henvist til av Søster White når hun påpekte at Herren i 1849 hadde rakt ut sin hånd annen gang for å samle resten av sitt folk, og både Jesaja og Søster White identifiserer den endelige samlingen av de hundre og førtifire tusen. Prosessen med å samle innbefatter spredningen og samlingen, fremstilt som den første skuffelsen, som leder til samlingen ved slutten av en drygings tid. Hvert av disse elementene i beseglingen av de hundre og førtifire tusen er et særskilt emne i bibelsk profeti. Den ytre historien som Herren benytter som sitt redskap for å føre synden til sin avslutning, er fremstilt i Daniel 11:11; og den endelige samlingen finnes i Jesaja 11:11; og slutten på drygings tiden finnes i Åpenbaringen 11:11, og adskillelsen mellom hveten og ugresset ved søndagsloven er å finne i Esekiel 11:11:

Denne byen skal ikke være deres gryte, og heller ikke skal dere være kjøttet midt i den; men jeg vil dømme dere ved Israels grense. Esekiel 11:11.

I Joel blir «den nye vinen» avskåret fra de gamle oldingene som skulle være helligdommens voktere. Budskapet i Midnattsropet er Joels nye vin, og ilden som kommer ned ved søndagsloven,

er blitt forbildet ved pinsens ild. Den ilden representerer et budskap, som er den nye vinen, men den er også budskapet som ødelegger de 250 mennene som bar fram røkelse. Den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke ender ved søndagsloven, for det er da ilden blir utøst uten mål, og den ødelegger de 250 mennene som bar fram røkelse; den ødelegger derfor deres tilbedelsessystem.

Dersom Syvendedags Adventistkirken var trofast ved søndagsloven, ville makten og myndigheten til De forente staters regjering stenge den. Dersom den er utro, vil den ganske enkelt skifte navn til Førstedags Adventistkirken eller en annen nærliggende etterligning. Enten rettferdig eller urettferdig går ikke Syvendedags Adventistkirken ut over søndagsloven. Det profetiske vitnesbyrdet identifiserer at adventismen forkastet budskapet om de gamle stier ved 11. september, og disse gamle stier leder til den stengte dør ved søndagsloven. De 25 mennene ble i Esekiels avsnitt fremstilt ved «Ja'asanja, Asurs sønn, og Pelatja, Benajas sønn, folkets fyrster.»

Deres navn bekjenner Guds folks kjennetegn, men det er bare bekjennelse. Jaasanja betyr Gud hører, og han er sønn av Asur, som betyr å hjelpe og beskytte. Søster White sier at de 25 mennene skulle være vokterne, slik «Asur» fremstiller det. Hans sønn bekjenner å «høre» Gud, men han tilhører den klasse som, seende, ikke ser, og hørende, ikke hører. Pelatja betyr utfriet av Gud, og hans far «Benaja» betyr Gud har bygd. Da Esekiel fullførte sitt advarselsbudskap, døde Pelatja.

Denne byen skal ikke være deres gryte, og dere skal heller ikke være kjøttet midt i den; men jeg vil dømme dere ved Israels grense. Og dere skal kjenne at jeg er Herren; for dere har ikke vandret etter mine forskrifter og heller ikke holdt mine dommer, men har gjort etter skikkene hos hedningefolkene som bor rundt dere. Og det skjedde, da jeg profeterte, at Pelatja, Benajas sønn, døde. Da falt jeg ned på mitt ansikt og ropte med høy røst og sa: Akk, Herre Gud! Vil du gjøre fullstendig ende på Israels rest? Esekiel 11:11–13.

Pelatja døde ved Esekiels høye rop. Hveten døde på gaten den 18. juli 2020 til oppfyllelse av Åpenbaringen elleve. Hveten er Moses og Elia, den første forfatter av Guds Ord, og løftet om Elia som skal komme, er den siste uttalelsen i Det gamle testamente. Alfa og Omega blir drept på gaten i Sodoma og Egypt, men de blir oppreist i 2024, slik det er fremstilt i Åpenbaringen 11:11. Mens de var døde, frydet Sodoma og Egypt seg. Esekiel plasserer Pelatjas død i restens tid når han sier: «Akk, Herre Gud! Vil du gjøre fullstendig ende på Israels rest?» Sodoma er Syvendedags Adventistkirken i restens tid, ifølge Jesaja.

Hør, I himler, og lytt, du jord! For Herren har talt: Barn har jeg oppfostret og oppdratt, men de har gjort opprør mot meg. Oksen kjenner sin eier, og eselet sin herres krybbe; men Israel kjenner ikke, mitt folk forstår ikke.

Ve det syndige folk, et folk nedtyngt av misgjerning, en ætt av ugjerningsmenn, barn som handler ødeleggende; de har forlatt Herren, de har vakt Israels Hellige til vrede, de har vendt seg bort. Hvorfor skulle dere slås enda mer? Dere vil bare gjøre mer og mer opprør. Hele hodet er sykt, og hele hjertet avmektig. Fra fotsålen til issen er det ikke noe friskt i det, bare sår og skrammer og verkende byller; de er ikke rensset eller forbundet eller lindret med olje. Deres land er en ødemark, deres byer er oppbrent med ild; deres jord fortæres av fremmede rett for øynene på dere, og den er lagt øde, som når fremmede har omstyrtet den. Og Sions datter er

blitt tilbake som en løvhytte i en vingård, som et skur i en agurkmark, som en beleiret by.

Hvis ikke hærskares Herre hadde latt en meget liten rest bli tilbake hos oss, da ville vi vært som Sodoma, og vi ville vært blitt lik Gomorra. Hør Herrens ord, dere Sodomas fyrster; lån øre til vår Guds lov, dere Gomorras folk. Jesaja 1:2–10.

Moses og Elia blir drept i Sodoma og Egypt i levningens periode. Egypt er et symbol på fordervet statskunst, og Sodoma på fordervet kirkekunst. Pelatja, Benajas sønn, dør ved søndagsloven, som Jesaja samordner med den bibelske provokasjonens dag, som enten er 1863 eller søndagsloven. Pelatja, Benajas sønn, representerer en forfalskning av dem som faktisk hører Guds Ord. I levningens tid blir de som er representert ved Moses og Elia, drept og deretter oppreist. Den oppstandelsen begynte med en røst i ørkenen i juli 2023. Fra 2024 har den endelige adskillelsen mellom hveten og ugresset vært i gang.

Ved søndagsloven vil Syvendedags Adventistkirken forstå at den er fortapt.

Denne by skal ikke være deres gryte, og dere skal heller ikke være kjøttet midt i den; men jeg vil dømme dere ved Israels grense. Og dere skal kjenne at jeg er Herren; for dere har ikke vandret etter mine forskrifter og heller ikke fullbyrdet mine dommer, men har handlet etter skikkene hos hedningefolkene som bor rundt dere. Og det skjedde, mens jeg profeterte, at Pelatja, Benajas sønn, døde. Esekiel 11:11–13.

Pelatjas død, han hvis navn betyr befridd av Gud, betyr i denne sammenheng overgitt til døden, på det samme punkt da arbeiderne i den ellefte time blir befridd fra kongen i nordens hånd i vers førtien i Daniel elleve. Pelatja blir overgitt i kongen i nordens hånd ved søndagsloven. Pelatja, Benajas sønn, betyr «det som Gud har bygget». Nettopp på det punkt hvor Gud enda en gang har bygget et tempel, for å opphøye det som den triumferende kirke ved søndagsloven, blir de som er representert ved Pelatja, overgitt til døden, for i stedet for å delta i arbeidet med å bygge opp igjen de gamle ødetomter, bygde de seg selv Tobias grav. Pelatja representerer Jesajas hode til tå, et legeme som fullstendig er tynget av synd. Dette legemet er den laodikeiske syvendedags adventistkirke ved avslutningen av fire generasjoner med tiltagende opprør, som Jesaja uttrykker som et eskalerende opprør når han sier: «gjøre mer og mer opprør». I den siste prøvelsesprosessen, som begynte i 2024, er hveten død i tre og en halv dag, og blir deretter oppreist, på hvilket punkt de skal vite at Herren er Gud.

Derfor skal du profetere og si til dem: Så sier Herren Gud: Se, mitt folk, jeg vil åpne deres graver og føre dere opp av deres graver og bringe dere inn i Israels land. Og dere skal kjenne at jeg er Herren når jeg har åpnet deres graver, mitt folk, og ført dere opp av deres graver. Og jeg skal gi dere min Ånd, og dere skal leve, og jeg skal la dere bo i deres eget land. Da skal dere kjenne at jeg, Herren, har talt det og fullført det, sier Herren. Esekiel 37:12–14.

Det falske presteskaper, som er fremstilt ved de 25 ved søndagsloven, skal da kjenne at Herren er Gud. Hveten vet at Herren er Gud i 2024, og ugresset våkner opp til den erkjennelsen ved søndagsloven, når det er for sent. Perioden begynner med en grav og en oppstandelse og ender med en grav og ingen oppstandelse. Hveten ved begynnelsen kjenner Gud når Han oppfyller oppstandelsen i Åpenbaringen elleve, og ugresset kjenner det ved søndagslovens jordskjelv i det

samme kapitlet. Mellom disse to veimerkene fører den sene regns prøvende prosess begge klasser til modenhet for høsten.

Joels budskap er vingårdens sang, men det første spørsmålet det reiser, er om mennesker kan gjenkjenne de siste dager ut fra de første dager. De «gamle menn» i Joel kunne ikke gjøre det, for når vekkeropet lyder ved midnatt, blir de avskåret – spydd ut av Herrens munn, nettopp der jorddyret åpner sin munn for å tale, som også er der Bileams esel talte, og der Johannes Døperens far talte.

Dommen over de «eldgamle menn» er basert på spørsmålet om hvorvidt dette har skjedd i deres fedres dager? Avsnittet åpner med å si: «hør dette.» Deretter fremstiller det to vitner, det ene bestående av fire generasjoner av menn og det andre av fire slags insekter. Så blir de vekket ved Midnattsskriket, bare for å oppdage at de blir forbigått som Guds utvalgte paktsfolk. De blir ikke forbigått fordi de ikke hadde vin, de blir forbigått fordi de har feil vin. I lignelsen om de ti jomfruer er Joels nye vin olje.

Deres frelse er knyttet til hvorvidt de tar imot den «nye vinen» i budskapet om sildigregnet. De «gamle og eldste menn» fremstilles også av Jesaja som «Efraims drukkenbolter», og Efraim er ikke representert blant de beseglede i Åpenbaringen sju. Han er erstattet av sin bror Manasse. Det er vanskelig å finne en mer ugudelig konge enn Manasse, men han erstatter Efraims drukkenbolter.

«Den klasse som ikke kjenner sorg over sitt eget åndelige forfall, og heller ikke sørger over andres synder, skal bli etterlatt uten Guds segl. Herren gir sine sendebud, mennene med slaktevåpen i hendene, denne befaling: «Gå etter ham gjennom byen og slå ned; la ikke deres øye skåne, og vis ingen medynk: drep tilintetgjørende gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom.» Så begynte de med de gamle mennene som var foran huset.»

«Her ser vi at menigheten — Herrens helligdom — var den første som kjente slaget fra Guds vrede. De eldste menn, de som Gud hadde gitt stort lys, og som hadde stått som voktere av folkets åndelige interesser, hadde sviktet sitt kall. De hadde inntatt det standpunkt at vi ikke behøver å vente oss mirakler og det tydelige åpenbaret av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil ikke gjøre godt, heller ikke vil han gjøre ondt. Han er altfor barmhjertig til å besøke sitt folk med dom. Slik er «Fred og trygghet» ropet fra menn som aldri mer vil løfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjø, er de som kjenner den rettferdige hevn fra en krenket Gud. Menn, jomfruer og små barn omkommer alle sammen.»

«De vederstyggeligheter som de trofaste sukket og ropte over, var alt det som kunne skjernes av begrensede menneskeøyne; men langt verre synder, de som vakte den rene og hellige Guds nidkjærhet, var ikke åpenbart. Den store hjertegranskeren kjenner enhver synd som i hemmelighet blir begått av dem som gjør urett. Disse menneskene kommer til å føle seg trygge i sitt bedrag og sier, på grunn av Hans langmodighet, at Herren ikke ser, og handler deretter som om Han hadde forlatt jorden. Men Han vil avsløre deres hykleri og for andres øyne åpenbare de synder som de var så omhyggelige med å skjule.»

Ingen overlegenhet i rang, verdighet eller verdslig visdom, ingen stilling i hellig embete, vil bevare mennesker fra å ofre prinsippet når de overlates til sine egne sveikefulle hjerter. De som er blitt ansett som verdige og rettferdige, viser seg å være anfører i frafallet og eksempler på likegyldighet og misbruk av Guds barmhjertighet. Deres onde ferd vil Han ikke lenger tåle, og i sin vrede handler Han med dem uten barmhjertighet.

«Det er med motvilje at Herren trekker sitt nærvær tilbake fra dem som er blitt velsignet med stort lys, og som har følt Ordets kraft i tjenesten for andre. De var en gang Hans trofaste tjenere, begunstiget med Hans nærvær og ledelse; men de vendte seg bort fra Ham og førte andre inn i villfarelse, og derfor kommer de inn under den guddommelige mishag.»
Testimonies, bind 5, 211, 212.

Joel taler til lederskapet i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken når han identifiserer «de gamle menn», men Joel taler også til de ulærde, slik Jesaja omtaler dem som står i kontrast til de lærde. Joel taler til de eldgamle menn som bøyer seg for solen i Esekiel kapittel åtte, og som er de første til å bli dømt i kapittel ni. Han henvender seg også til legfolket i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken når han sier: «Hør dette, I gamle menn, og lån øre, alle landets innbyggere.»

De 25 mennene i kapittel åtte befinner seg ved søndagsloven, hvor de bøyer seg for solen med ryggen vendt mot helligdommen. De er en «tiende» av opprøret til de 250, som stod sammen med Korah, Datan og Abiram. De 25 mennene er et symbol på opprøret som, ifølge inspirasjonen, ble gjentatt i 1888, og som var et forbilde på opprøret hos lederskapet i den laodikeiske syvendedags adventistkirken ved 11. september, og videre fram til søndagsloven. De representerer en «tiende» av opprør i nøyaktig den samme perioden som Jesaja i kapittel seks identifiserer de vise som en «tiende» som har substans i seg.

Joel er kunngjøringen til adventismen om at deres prøvetid er avsluttet, for de har fylt sitt prøvetidsbeger med synd, og fyllden fremstilles som sykdom fra deres hode til deres tær, noe som identifiserer at budskapet om senregnet er blitt avskåret fra deres munn. Jesaja beskriver den samme virkelighet i kapittel tjue.

Stans opp og undres; rop ut og skrik: de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere en dyp søvns ånd og lukket deres øyne; profetene og deres fyrster, seerne, har han tildekket. Og synet av det hele er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som en gir til en som er lærd, og sier: Les dette, ber jeg deg; og han sier: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og boken blir gitt til den som ikke er lærd, og det blir sagt: Les dette, ber jeg deg; og han sier: Jeg er ikke lærd.

Derfor sa Herren: Fordi dette folket holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er et tillært bud av mennesker, derfor, se, vil jeg atter gjøre et underlig verk blant dette folket, ja, et underlig verk og et under; for visdommen hos deres vise menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal skjules. Ve dem som søker dypt for å skjule sitt råd for Herren, og hvis gjerninger er i mørket, og som sier: Hvem ser oss? og hvem kjenner oss? Å, hvor dere fordreier tingene! Skal pottemakerens leire aktes som om den var lik pottemakeren? Skal

verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? Eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han har ingen forstand? Jesaja 29:9–16.

De vises «forstand» bygger på avforseglingen av Guds profetiske Ord. De som er blitt opplært i adventismens fordervede institusjoner, kan ikke lese profetiens bok, og de anklager Gud for å være uten forstand. Når profetien blir avforseglet, kan de ikke forstå den, og derfor anklager de Gud for å være den som mangler forstand, og ved å gjøre dette vender de tingene opp ned. De lærde og de ulærde i adventismen kan ikke forstå den profetien som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, og Joels bok befaler «de gamle menn» å høre, men de er en klasse som, enda de hører, ikke hører, og enda de ser, ikke ser.

Selve kjernen i deres opprør kommer til uttrykk i deres manglende evne til å erkjenne Kristus som den første og den siste. Dette er sammenhengen i kapitlet hvor spørsmålet blir stilt: «Har dette hendt i deres dager, eller endog i deres fedres dager?»

Fantes det en tid i deres fedres historie da et folk våknet ved midnattsropet, bare for å oppdage at de var dårlige jomfruer? De «gamle menn» blir befalt å «våkne», slik Millerittene ble det ved leirmøtet i Exeter i 1844. Lignelsen om de ti jomfruer er lignelsen om adventfolket's erfaring, som ble oppfylt til punkt og prikke i Millerittenes historie, og som igjen vil bli oppfylt til punkt og prikke i de siste dager. Laodikeisk syvendedagsadventismes manglende evne til å erkjenne at deres kirkes grunnleggende historie gjentas i de siste dager, understreker det profetiske prinsipp som er nøkkelen som låser opp det profetiske budskap. Det er ikke bare den bibelske regel, men også hjertet i åpenbaringen av Jesu Kristi karakter som blir avseglet like før nådetiden avsluttes.

Joel spør: «Har dette hendt i deres dager, eller endog i deres fedres dager?» Eller det kunne spørres: «Var det i deres fedres dager en prøvelsesprosess som skilte et ny-pakt-folk fra et gammel-pakt-folk?» Det var det, og adskillelsen ble fullbyrdet ved det profetiske budskapet som i lignelsen er fremstilt som olje. «Har dette hendt i deres dager eller i deres fedres dager» identifiserte umiddelbart at det som hendte i deres fedres dager, var en oppvåkning etter fire generasjoner med tiltagende ødeleggelse, slik det er fremstilt ved befalingen om å sende budskapet ut gjennom fire generasjoner, og ved de fire insektene med tiltagende ødeleggelse. Joel er domsuttalelsen mot en frafallen og apostatisk menighet ved Midnattsropet. Ingen menighet i den hellige historie har stått imot større lys enn Syvendedags Adventistkirken. Symbolet på den typen opprør mot sannheten er fremstilt ved «Kapernaum».

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.

«I Kapernaum oppholdt Jesus seg i mellomrommene mellom sine reiser fram og tilbake, og byen ble kjent som 'hans egen by'. Den lå ved bredden av Galileasjøen og nær grensene til den vakre Gennesaretslette, om ikke faktisk på den.» Slektenes håp, 252.

«Blant dem som bekjenner seg som Guds barn, hvor lite tålmodighet er blitt vist, hvor mange bitre ord er blitt talt, hvor mye fordømmelse er blitt uttalt mot dem som ikke er av vår tro. Mange har betraktet dem som tilhører andre kirker, som store syndere, når Herren ikke ser på dem slik. De som ser slik på medlemmene av andre kirker, trenger å ydmyke seg under Guds mektige hånd. Dem de fordømmer, kan ha hatt bare lite lys, få anledninger og privilegier. Hvis

de hadde hatt det lys som mange av medlemmene i våre menigheter har hatt, kunne de ha gjort langt større framgang og bedre representert sin tro for verden. Om dem som roser seg av sitt lys og likevel unnlater å vandre i det, sier Kristus: 'Men jeg sier eder: Det skal være mer utholdelig for Tyrus og Sidon på dommens dag enn for eder. Og du, Kapernaum [Syvendedags Adventister, som har hatt stort lys], som er opphøyd til himmelen [med hensyn til privilegier], skal støtes ned i helvete; for dersom de mektige gjerninger som er gjort i deg, var blitt gjort i Sodoma, da hadde den blitt stående til denne dag. Men jeg sier eder: Det skal være mer utholdelig for Sodomias land på dommens dag enn for deg.' På den tid tok Jesus til orde og sa: 'Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige [i sitt eget skjønn], og åpenbart det for de umyndige.'»

«Og nå, fordi dere har gjort alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til dere, tidlig oppe og talende, men dere hørte ikke; og jeg kalte på dere, men dere svarte ikke; derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt ved mitt navn, og som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav til dere og til deres fedre, slik som jeg har gjort med Sjiilo. Og jeg vil kaste dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har kastet ut alle deres brødre, hele Efraims ætt.»

«Herren har opprettet blant oss institusjoner av stor betydning, og de skal forvaltes, ikke slik verdslige institusjoner blir forvaltet, men etter Guds orden. De skal ledes med et udelt blikk på hans ære, for at fortapte sjeler på alle måter må bli frelst. Til Guds folk er Åndens vitnesbyrd kommet, og likevel er det mange som ikke har tatt hensyn til irettesettelser, advarsler og råd.»

«Hør nå dette, du dårlige og uforstandige folk, som har øyne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frykter dere meg ikke? sier Herren. Skjelver dere ikke for mitt åsyn, jeg som har satt sanden til grense for havet, en evig grense som det ikke kan overskride? Og om dets bølger kaster seg opp, makter de likevel intet; om de bruser, kan de likevel ikke gå over den. Men dette folk har et frafallent og gjenstridig hjerte; de er falt fra og gått bort. De sier ikke i sitt hjerte: La oss nå frykte Herren vår Gud, han som gir regn, både høstregn og vårregn, i sin tid; han bevarer for oss de fastsatte ukene for høsten. Deres misgjerninger har vendt disse ting bort, og deres synder har holdt de gode ting tilbake fra dere.... De dømmer ikke den farløse sak, og likevel har de fremgang; den fattiges rett fører de ikke fram. Skulle jeg ikke besøke for disse ting? sier Herren. Skulle ikke min sjel hevne seg på et slikt folk som dette?»

«Skal Herren bli nødt til å si: 'Be ikke du for dette folket, og opphev verken rop eller bønn for dem, og gå heller ikke i forbønn til meg; for jeg vil ikke høre på deg'? 'Derfor er regnskyllene blitt holdt tilbake, og det har ikke vært noe seinregn.... Vil du ikke fra denne tid rope til meg: Min far, du er min ungdoms veileder?'» Review and Herald, 1. august 1893.